

O - zdo - biž se, du - še mi - lá,
o - pu - stiž sku - tky te - mno - sti,
hled', bys ví - ce ne - hře - ši - la;
při - stu - piž k ja - sné svě - tlo - sti,
neb aj, Pán, kte - rý tě spa - sil,
ho - dy to - bě ted' při - pra - vil,
host ve - le - bný, dá - rce vše - ho
vstou - pit chce do sr - dce tvé - ho.

2. Ach, jak velmi žádostivá / duše má je i žíznivá / po Tobě, příteli lidský, / po kterém já toužím vždycky. / Ó, bych nápoj ten nebeský / dosáhnout mohl z té stezky / a přes toto své dychtění / stal se s Bohem sjednocený.
3. Komu rozumu dostane, / by pochopil ten div Páně, / že chléb tento nepřestává, / buď tisícům se rozdává? / Tímž způsobem kalich svatý / nápoj zůstává bohatý: / Ó, tajemství neslýchané, / Duchu Božímu poddané!

OZDOBIŽ SE, DUŠE MILÁ

4. Však když pokání činíme / a slovu Páně věříme, / bývá srdce zatemněné / Duchem Božím osvícené, / který nás vede k dobrému / a k předsevzetí svatému; / tak život náš obnovuje, / víru v Krista posilňuje.
5. Teď užitky stolu Páně / hodným hodovníkům dané: / víra, láska, osvícení / a s Bohem věrné spojení; / kdo pak s pokáním prodlévá, / ten těž nehodně užívá, / aniž dojde rozhřešení, / ale věčné odsouzení.
6. Ježíši, slunce života, / Tys má radost i ochota, / Ježíši, mé občerstvení, / srdce mého potěšení, / aj, teď k nohám tvým se kladu, / pomoz vstáti z mého pádu, / pro užitečné jedení / Tobě ke cti, mně k spasení.
7. Z lásky jsi z nebe sestoupil, / bys mne hříšného vykoupil, / život svůj za mne kladoucí / a smrt přehořkou nesoucí; / to když ráčil podstoupiti, / nezelels krve prolíti, / kterou mne teď občerstvuješ, / co svědčí, že mne miluješ.
8. Ježíši, chlebe pravdivý, / dej, ať jsem vždy Tebou živý; / učiň mne hosta hodného / stolu svého nebeského, / ať vždy, když s Tebou hoduji, / na tvou lásku pamatuji / a s Tebou tam na výsosti / žiji ve věčné radosti.

*Nechť každý sám sebe zkoumá,
než tento chléb jí
a z tohoto kalicha pije.*

1K 11,28